

ваше въ тѣснитѣ Габровски завити и криви махленски улици, щото момчетата неможахъ свободно да си извършватъ маршировката, прѣдвождани съ знамето си и отъ твърдѣ голѣмата натрупана павалица. Една вечерь, като заминувахъ покрай тѣхъ за да глѣдамъ упражненіята имъ, видѣхъ, че Капитанъ Райчо Бъл. офицеринъ, като бѣше ги наредилъ всички въ строй, захвана да ги испитва наредъ единъ по единъ: «хвъргалъ ли си пушка въ Турско време или не; страхъ ли та е сега да идешъ да се биешь противъ Турцитѣ или не?» — Всѣкой отъ новитѣ солдати, които подтвърдяваше това, че не е хвъргалъ и го е страхъ, а и се виждаше за малолѣтенъ прѣдъ него и другитѣ му офицери, изваждаше се на часа отъ редътъ, зимаше му се пушката и се отирачаше въ казармата пакъ на обучение безъ пушка въ запасъ. А който кажеше, че е хвъргалъ — и него е страхъ, оставаше го въ ротата, та ги упражнява. Строги мѣрки се употрѣбихъ съ тѣзи новобранци и вътрѣ въ два, три дена отгорѣ ги испратихъ на балкапа надъ «Зелено Дърво» да пазятъ линията въ цѣнь срѣщу Турскитѣ и Черкески нападения, за което се приказваше, че ведижъ въ неопитността на младитѣ Български солдати, Черкеситѣ конници сполучили да ги измамятъ, да минатъ прѣзъ цѣпъта и да избиятъ отѣхъ нѣшо около 17—20. Всичкитѣ хора въ Габрово, както и бѣжанцитѣ прѣдчувствовахъ нѣкаква си голѣма опасностъ отъ тия чести и строги упражнения на Българскитѣ солдати, щото страхътъ ги бѣше обзелъ всички и като омаени ходихъ и си приказвахъ «какво ще се правятъ и тукъ, когато Русска войска подохожда да подкрѣпи Балканскитѣ проходи, тъй щото Турцитѣ единъ день, може би, да сполучатъ въ прѣминуването си и да направятъ нечути пакости подобни на Старо-Загорскитѣ, а пакъ ний всички тукъ ще бждемъ изложени въ ржцѣтъ на неприятеля!» Тѣй или иначе, ужасътъ взе малко да зима голѣми размѣри въ сърдцата на хората, които зехъ да се страхуватъ за злочестото си неизходно положение, ако все тъй върви работата, животътъ имъ се глѣдаше като да се намира въ известна опасностъ.